

Arrest

nr. 120 809 van 18 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 april 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers worden op 23 oktober 2010 in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving (E-kaart).

Op 24 september 2012, met kennisgeving op 12 november 2012, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. In deze beslissing leest men dat de eerste verzoekende partij op 31 januari 2012 werd uitgenodigd om haar economische activiteiten of bestaansmiddelen toe te lichten alsmede eventuele humanitaire omstandigheden, waarna de eerste verzoekende partij de volgende attesten overmaakte: VDAB-attest, OCMW-attest, attest van gevangenschap en voorlopige invrijheidsstelling. Het recht op verblijf werd beëindigd omdat nagelaten werd afdoend aan te

tonen dat zij nog een reële kans op tewerkstelling zou hebben op de Belgische arbeidsmarkt en omdat onvoldoende gezinsinkomen en/of onvoldoende bestaansmiddelen zijn aangetoond.

Op 23 november 2012 ontvangt Dienst Vreemdelingenzaken van de gemeente het inschrijvingsbewijs bij de VDAB van eerste verzoekende partij samen met sollicitatieformulier van Precious Touch en een inschrijvingsattest Randstad Household Services NV.

Eerste verzoekende partij dient een nieuwe aanvraag in op 30 november 2012 waarbij het vakje *“werknemer in loondienst of werkzoekende”* is aangekruist met de bewoording *“wijziging”* en ook het vakje *“houder van voldoende bestaansmiddelen”* wordt aangekruist. Op deze bijlage 19 wordt haar gevraagd binnen de drie maanden bewijzen van tewerkstelling (loonfiches en contracten) en een bewijs van ziekteverzekering over te maken.

De tweede verzoekende partij is het minderjarig kind van de eerste verzoekende partij, geboren op 18 november 2002.

De derde verzoekende partij, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, geboren op 30 maart 1995, dient op 30 november 2012 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving (bijlage 19), in functie van de eerste verzoekende partij, als bloedverwant in neerdalende lijn.

Op 11 maart 2013 ontvangt de Dienst Vreemdelingenzaken een kopie van een *“opdracht-overeenkomst”* van het bemiddelingsbureau *“Het gouden hart”* voor werkzaamheden als *“verzorgende/verpleeghulp”* voor twee maanden voor gemiddeld 12 uren per week aan een uurtarief van 18 euro, weekendtarief 20 euro, inclusief reiskosten, exclusief BTW. Facturen uitgaand van dit bureau wordt voorgelegd voor de maand december 2012 en januari 2013 met vermelding van de sommen 996 euro en 963 euro. Tevens worden een offerte ziekteverzekering van Ringbaan West voorgelegd en polissen voor 2012 en 2013.

Op 13 april 2013 ontvangt de Dienst Vreemdelingenzaken aanvullend een soortgelijke factuur, ditmaal voor de maand februari 2013 ten belope van 972 euro.

Op 26 april 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving voor vreemdelingen¹, die op 30/11/2012 werd ingediend door

(...)

om de volgende reden geweigerd :

0 Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Mevrouw diende op 30/11/2012 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Ter ondersteuning van deze aanvraag legde mevrouw de volgende documenten voor: een ziekteverzekering 2012, een ziekteverzekering 2013, een opdracht-overeenkomst en enkele facturen.

Betrokkene dient als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, volgens art. 50 §2, 4° (KB 08.10.1981), onder andere te bewijzen voldoende en regelmatige inkomsten te hebben. De bestaansmiddelen, bedoeld in art. 40 §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980) moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt er rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de Burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden ten laste.

Uit de voorgelegde documenten kunnen we de regelmaat van haar inkomsten onvoldoende vast stellen en ook de aard van de inkomsten zijn duidelijk. Betrokkene zou haar inkomsten halen uit de diensten waarvoor zij als vergoed wordt in het kader van een opdracht-overeenkomst (op zelfstandige basis). Deze opdracht-overeenkomst is slechts afgesloten voor 2 maanden (12u/w) en het er is geen zekerheid dat deze verder verlengd zal worden. Het is ook niet duidelijk hoeveel inkomsten zij hieruit verwerft. Er worden weliswaar facturen voorgelegd, maar wat merkwaardig is dat deze opgesteld zijn door de opdrachtgever, terwijl het toch logischer zou zijn dat mevrouw zelf factureert aan de opdrachtgever voor

de prestaties die zij heeft geleverd. Als we de bedragen op de factuur toch als inkomsten zouden beschouwen, dan moet worden vastgesteld dat de bedragen lager liggen dan het inkomsten niveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan een persoon met 2 kinderen ten laste. Nergens uit het dossier blijkt dat mevrouw met dergelijk beperkt bedrag kan voorzien in het levensonderhoud van haarzelf en haar 2 kinderen. Er worden geen andere bewijzen van inkomsten voorgelegd.

Mevrouw diende de aanvraag als beschikker in op basis van inkomsten uit een overeenkomst voor zelfstandige samenwerking. Het is toch niet volledig duidelijk waar de zelfstandige activiteit wordt uitgeoefend. Op de opdrachtovereenkomst staat haar adres in België vermeld. Voor de volledigheid werd dan ook nagegaan of zij in aanmerking komt om de inschrijving te genieten als zelfstandige in België. Uit analyse van het dossier blijkt dat mevrouw niet voldoet aan de voorwaarden als zelfstandige (art. 50, §2, 3° van het KB van 08/10/1981). Ze legt geen inschrijving in de Kruispuntbank voor ondernemingen met ondernemersnummer noch het bewijs van haar aansluiting bij een sociale verzekering kas voor zelfstandigen voor.

Derhalve moet dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40§4, eerste lid, 1° of 2° en artikel 40§4, tweede lid van de wet van 15/12/1980, waardoor het verblijfsrecht niet kan worden toegestaan.

Het verblijfsrecht kan evenmin toegestaan worden aan de minderjarige kinderen (...) die haar vergezellen. Immers, de kinderen kunnen geen toepassing meer genieten van art.40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980, aangezien de persoon in functie van wie de aanvraag werd ingediend (moeder) evenmin het verblijfsrecht als EU-burger kan genieten in België overeenkomstig art. 40 van de wet van 15.12.1980.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.3. Verzoekers voeren het volgende middel aan:

“• Schending van art. 62 van de Wet van 15.12.1980

• Schending van art. 3 van de Wet van 29.07.1991

• Schending van de materiele motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiele motivering;

• Schending van het redelijkheidsbeginsel en behoorlijk bestuur

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 jimi 1993, R.A.C.E. 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199,8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk warden gemotiveerd.

3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 September 1995, Rev.dr.etr. 1996,

Volgens de DVZ kan uit de voorgelegde documenten de regelmaat van de inkomsten onvoldoende vastgesteld worden en zou ook de aard van de inkomsten onduidelijk zijn.

Dit wordt door verzoekster formeel betwist.

Concreet stelt de DVZ dat het merkwaardig zou zijn dat de voorgelegde facturen opgesteld zijn door de opdrachtgever.

Er is helemaal niets merkwaardig aan deze facturen (stukken 3).

Teneinde de administratie te vereenvoudigen, gaat de opdrachtgever (Het Gouden Hart) zelf de facturen opmaken voor haar opdrachtnemers.

Uit de opmaak blijkt duidelijk dat het gaat om inkomsten die betaald worden aan verzoekster. Vooral indien deze 'declaratie-facturen' samen genomen worden met de opdracht-overeenkomst waaruit duidelijk blijkt dat verzoekster opdrachten zal verrichten in functie van verzorgende/verpleeghulp (artikel 2 opdracht-overeenkomst - zie stukken 3).

De declaratie-facturen voldoen aan de artikelen in de overeenkomst (18 € / 20 € per uur).

Verzoekster meent dat het kennelijk onredelijk is om op deze grond de geloofwaardigheid van deze inkomsten in twijfel te trekken.

- Wat de hoogte van de inkomsten betreft, merkt verzoekster het volgende op.

Het criterium van art. 40 §4, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet is of de aanvrager voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Deze bestaansmiddelen moeten niet noodzakelijk eigen inkomsten zijn, maar mogen ook afkomstig zijn van derden.

In casu toonde verzoekster aan dat zij via een zelfstandigenovereenkomst over een gemiddeld inkomen van 963 € bruto beschikte (zie stukken 3). Daarnaast ontvangt verzoekster een bedrag van 398,65 € kindergeld (stuk 4).

Bovendien woont verzoekster op hetzelfde adres met haar vriend, dhr. Ludwig Antonius. Dhr. Antonius heeft een vaste arbeidsovereenkomst als pedagogisch werker en ontvangt gemiddeld 1.390 € netto per maand (meer eindejaarspremie en vakantiegeld - zie stukken 6). Verzoekster woont aldus kostendelend samen.

De DVZ houdt hier — zonder enige motivering — geen enkele rekening mee.

Haar eigen inkomsten, samen met het feit dat zij kostendelend samenwoont met een fulltime werkende partner, kan slechts tot het besluit leiden dat verzoekster wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

- Alvorens het verblijfsrecht te weigeren moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

In casu benadrukt verzoekster:

o Dat zij sinds 05.05.2010 in België verblijft samen met haar partner en 2 dochters o Dat haar dochters van 10 en 18 jaar al 3 jaar school lopen in België (sinds September 2010 - zie stukken 8 en 9)

Hier werd door de DVZ geen enkele rekening mee gehouden.

Verzoekster meent dat de beslissing van de DVZ waarbij het verblijfsrecht aan haar (en haar dochters) wordt geweigerd in casu een schending van de materiele motiveringsplicht inhoudt en evenzeer het redelijkheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur schendt.

De bestreden beslissing dienen aldus vernietigd te worden en zowel aan verzoekster als aan haar kinderen (obv art. 40bis §2, 3°) dient het verblijfsrecht te worden toegekend."

De verwerende partij merkt op:

"Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiele motiveringsplicht, het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele en de materiele motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiele motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001), wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiele motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiele motiveringsplicht aanvoert.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat zij wel degelijk heeft aangetoond dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Verder verwijst zij naar de inkomsten van haar partner, met wie zij op hetzelfde adres zou wonen.

De verwerende partij laat ter zake gelden dat de gemachtigde, op basis van de informatie waarover deze beschikte, geheel terecht het verblijf van meer dan drie maanden aan de verzoekende partij heeft geweigerd. In de bestreden beslissing wordt terecht het volgende gesteld:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving voor vreemdelingen, die op 30/11/2012 werd ingediend door: Naam: Z.r, A. S., Nationaliteit: Nederland; Geboortedatum: 25.09.1971, Geboorteplaats: (...) om de volgende reden geweigerd:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Mevrouw diende op 30/11/2012 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Ter ondersteuning van deze aanvraag legde mevrouw de volgende documenten voor: een ziekteverzekering 2012, een ziekteverzekering 2013, een opdracht-overeenkomst en enkele facturen.

Betrokkene dient als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, volgens art. 50 §2, 4° (KB 08.10.1981), onder andere te bewijzen voldoende en regelmatige inkomsten te hebben. De bestaansmiddelen, bedoeld in art. 40 §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980) moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt er rekening gehouden met de persoonlijke situaties van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden ten laste.

Uit de voorgelegde documenten kunnen we de regelmaat van haar inkomsten onvoldoende vast stellen en ook de aard van de inkomsten zijn duidelijk. Betrokkene zou haar inkomsten halen uit de diensten waarvoor zij als vergoed wordt in het kader van een opdracht-overeenkomst (op zelfstandige basis). Deze opdracht-overeenkomst is slechts afgesloten voor 2 maanden (12u/w) en het er is geen zekerheid dat deze verder verlengd zal worden. Het is ook niet duidelijk hoeveel inkomsten zij Meruit verwerft. Er worden weliswaar facturen voorgelegd, maar wat merkwaardig is dat deze ogesteld zijn door de opdrachtgever, terwijl het toch logischer zou zijn dat mevrouw zelf factureert aan de opdrachtgever voor de prestaties die zij heeft geleverd. Als we de bedragen op de factuur toch als inkomsten zouden beschouwen, dan moet worden vastgesteld dat de bedragen lager liggen dan het inkomsten niveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan een persoon met 2 kinderen ten laste. Nergens uit het dossier blijkt dat mevrouw met dergelijk beperkt bedrag kan voorzien in het levensonderhoud van haarzelf en haar 2 kinderen. Er worden geen andere bewijzen van inkomsten voorgelegd.

Mevrouw diende de aanvraag als beschikker in op basis van inkomsten uit een overeenkomst voor zelfstandige samenwerking. Het is toch niet volledig duidelijk waar de zelfstandige activiteit wordt uitgeoefend. Op de opdrachtovereenkomst staat haar adres in België vermeld. Voor de volledigheid werd dan ook nagegaan of zij in aanmerking komt om de inschrijving te genieten als zelfstandige in België. Uit analyse van het dossier blijkt dat mevrouw niet voldoet aan de voorwaarden als zelfstandige (art. 50, §2, 3° van het KB van 08/10/1981). Ze legt geen inschrijving in de Kruispuntbank voor ondernemingen met ondernemersnummer noch het bewijs van haar aansluiting bij een sociale verzekeringskas voor zelfstandigen voor.

Derhalve moet dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40 §4, eerste lid, 1° of 2° en artikel 40 §4, tweede lid van de wet van 15/12/1980, waardoor het verblijfsrecht niet kan worden toegestaan. " (onderlijning toegevoegd).

Op grond van deze motieven is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat het verblijf aan de verzoekende partij dient te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij houdt voor dat zij over 963 EUR/maand beschikt en dat dit volstaat.

De verzoekende partij ziet klaarblijkelijk over het hoofd dat in de bestreden beslissing werd aangehaald dat de overeenkomst slechts voor 2 maanden werd afgesloten, en dat dit dus niet kan beschouwd worden als regelmatige inkomsten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris verwijst bovendien in de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar het feit dat de bestaansmiddelen minstens gelijk dienen te zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris wel degelijk heeft aangeduid welke criteria worden gehanteerd.

De verzoekende partij houdt nog voor dat geen rekening werd gehouden met de inkomsten van haar partner.

De verwerende partij laat gelden dat dergelijk betoog weinig ernstig is. De gemachtigde van de Staatssecretaris dient uiteraard rekening te houden met alle elementen waarvan hij kennis heeft. De stukken m.b.t. de inkomsten van de partner van de verzoekende partij worden thans voor het eerst voorgelegd.

De verzoekende partij houdt verder voor dat er geen rekening is gehouden met de kinderbijslag die zij zou ontvangen.

De verwerende partij laat gelden dat de verzoekende partij geen enkel bewijs heeft voorgelegd met betrekking tot de kinderbijslag die zij zou ontvangen.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In verzoeksters middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

De verzoekende partij houdt tenslotte voor dat geen rekening zou zijn gehouden met alle elementen van het dossier : de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de banden met het herkomstland.

De verwerende partij laat ter zake gelden dat artikel 42 ter §5 Vreemdelingenwet bepaalt:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. "

In casu werd het verblijfsrecht van meer dan drie maanden geweigerd, zodat artikel 42 ter §5 Vreemdelingenwet geen toepassing vindt.

De uiteenzetting van de verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en artikel 40 §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en naar het feit dat de verzoekende partijen niet voldoen aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu een onderzoek van de wettelijke bepalingen op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze is genomen in toepassing van artikel 51, § 2, tweede lid van het vreemdelingenbesluit dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luidde:

“§ 1

Indien een burger van de Unie niet alle vereiste bewijsstukken overlegt binnen drie maanden na de indiening van zijn aanvraag voor een verklaring van inschrijving, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag, zonder hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

In dit geval beschikt de burger van de Unie over een bijkomende termijn van een maand om de vereiste documenten over te leggen. Deze bijkomende termijn van een maand begint te lopen vanaf de kennisgeving van de in het eerste lid bedoelde bijlage 20.

Indien de burger van de Unie nog altijd niet beschikt over de vereiste documenten binnen de bijkomende termijn van een maand bedoeld in het eerste lid, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

Indien de burger van de Unie de vereiste documenten overlegt binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag onmiddellijk door aan de gemachtigde van de Minister, behalve indien het recht op verblijf onmiddellijk aan de burger van de Unie is toegekend conform § 3.

§ 2

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, en mits de documenten bedoeld in artikel 50, § 2, werden overgelegd binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie een verklaring van inschrijving overeenkomstig het model van bijlage 8 af.

Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

§ 3

De burgemeester of zijn gemachtigde mag het verblijfsrecht onmiddellijk toekennen aan de burger van de Unie die alle vereiste bewijsstukken overlegt binnen de in § 1 bepaalde termijn, indien:

1° hij werknemer of zelfstandige is in de zin van artikel 40, § 4, 1e lid, 1°, van de wet;

2° hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt, overeenkomstig artikel 40, § 4, 1e lid, 2°, van de wet, mits het bewijs van de voldoende bestaansmiddelen wordt geleverd door een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering waarover de betrokkene voor zichzelf beschikt;

3° hij ingeschreven is aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie te volgen, overeenkomstig artikel 40, § 4, 1e lid, 3°, van de wet;

4° hij de echtgenoot is of de partner waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als gelijkwaardig aan het huwelijk, in de zin van artikel 40bis, § 2, 1e lid, 1°, van de wet, mits de band van aanverwantschap of partnerschap wordt bewezen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten ter zake;

5° hij bloedverwant in neergaande lijn is jonger dan 21 jaar, in de zin van artikel 40bis, § 2, 1e lid, 3°, van de wet, mits de band van bloedverwantschap en het recht van bewaring, en, bij gedeelde bewaring, de toestemming van de andere houder van het recht van bewaring, zijn bewezen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten ter zake.

Als het recht op verblijf wordt toegekend aan een burger van de Unie bedoeld in het 1e lid, 1° tot 5°, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde hem een verklaring van inschrijving af, overeenkomstig het model van bijlage 8 en stuurt hij onmiddellijk een kopie van de aanvraag door aan de gemachtigde van de Minister.

§ 4

Een burger van de Unie die in het bezit is van een verklaring van inschrijving kan, te allen tijde, een elektronische versie van dit document vragen, behalve als er aan zijn recht op verblijf een einde is gemaakt. De papieren versie van de verklaring van inschrijving wordt gratis afgegeven. De kosten van de elektronische versie van de verklaring mogen niet hoger zijn dan het bedrag dat wordt geïnd voor de overhandiging van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.”

Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg dat deze is genomen in toepassing van artikel 40 van de vreemdelingenwet dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luidde:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2

Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

Verzoekers stellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken steeds moet rekening houden met alle elementen van het dossier, te weten de duur van het verblijf, leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

In de mate dat de verzoekende partij hiermee doelt op de toepassing van artikel 42ter §5 van de vreemdelingenwet dient de redenering van de verwerende partij gevolgd te worden waar deze voorhoudt dat in casu geen toepassing van dit artikel hoeft te worden gemaakt omdat de beslissing geen einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit recht op verblijf heeft de verzoekende partij immers verloren bij beslissing van 24 september 2012, met kennisgeving op 12 november 2012. De bestreden beslissing is een antwoord op een gedane aanvraag.

Waar verzoekers stellen het niet eens te zijn met de conclusie van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, met name dat het niet duidelijk is hoeveel inkomsten eerste verzoekende partij uit arbeid verwerft, geven verzoekers een andere feitelijke interpretatie aan de door hen voorgelegde stukken maar gaan zij voorbij aan het motief in de bestreden beslissing dat stelt dat de voorgelegde opdrachtovereenkomst slechts is afgesloten voor twee maanden. Uit dergelijke beperkte gegevens kon de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk redelijke wijze afleiden dat niet afdoende is aangetoond dat de eerste verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40, §4, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet, te meer in casu geen andere inkomsten werden voorgelegd. Voorts stellen verzoekers ten onrechte dat de verwerende partij geen afdoend onderzoek verrichtte naar de inkomsten van de partner van de eerste verzoekende partij. Verzoekers hebben voor het nemen van de bestreden beslissing geen inkomsten voorgelegd van de partner van de eerste verzoekende partij en kunnen de verwerende partij niet verwijten niet te motiveren aangaande hetzij onderzoek te voeren naar wat niet werd overgemaakt.

Verzoekers beperken in wezen zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring er voor, zodat zij in wezen hun beoordeling in de plaats stellen van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te

dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Zij maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekers tonen niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Voor het overige laten verzoekers na aan te duiden welke andere beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden achten. Bij gebreke aan precisering hiervan is het louter aanvoeren van de schending van een *“beginssel van behoorlijk bestuur”* als dusdanig onontvankelijk.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN